

se med et færdselsuheld er mange skadelidte med personskade.

Forsikring & Pension har oplyst, at der ikke er forekommet færdselsuheld i Danmark, hvor den lovpligtige ansvarsforsikring ikke har kunnet dække alle krav om erstatning for personskade. Fastsættelse af en regel, der ville sikre en principielt ubegrænset dækning, ville endvidere medføre en fordyrelse af ansvarsforsikringerne til skade for forsikringstagerne, idet det vil være vanskeligere og dyrere for forsikringselskaberne at opnå genforsikringsdækning med ubegrænset dækning. Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at der er behov for at foreslå en ændring af den gældende ordning, således at der fastsættes en mindstedækning for personskade, der er afhængig af antallet af skadelidte.

Forsikring & Pension har i øvrigt over for Justitsministeriet tilkendegivet, at der i forsikringsbranchen er almindelig enighed om, at såfremt det skulle forekomme, at en enkelt skade inden for rimelighedens grænse overstiger de gældende minimumsbeløb, vil selskaberne i samarbejde løse dette problem.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at de gældende krav til mindstedækning i færdselsloven er hensigtsmæssige, og at der ikke bør gennemføres krav om mindstedækning for personskade, der ville kunne medføre et i princippet ubegrænset erstatningsansvar for forsikringselskaberne. Justitsministeriet finder således, at der fortsat bør gælde en beløbsbegrænsning pr. forsikringsbegivenhed (ulykke) i relation til den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsomfang. Direktivet giver derfor ikke på dette punkt anledning til at foreslå ændringer af dansk lovgivning.

Den reguleringsmekanisme, der er fastlagt i færdselslovens § 105, stk. 3, afviger fra den i direktivet fastsatte, idet lovens regulering tager udgangspunkt i tilpasningsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, og reguleringen finder sted hvert år. Reguleringen af beløbene i færdselsloven sker således ikke på samme måde som beløbene i direktivet.

Kravene til mindstedækningen er imidlertid efter dansk ret af en sådan størrelse, at de langt overstiger direktivets krav. Der er derfor umiddelbart ingen udsigt til, at færdselslovens mindstebeløb ikke vil opfylde direktivets krav.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at den gældende reguleringsmekanisme bør videreføres uændret.

Med henblik på at tage højde for den – teoretiske – situation, at udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks alligevel skulle føre til højere mindstebeløb efter direktivet end efter gældende dansk ret, fore-

slås der i § 105, stk. 3, indført en hjemmel til administrativt at forhøje reguleringen. Denne bemyndigelse vil i givet fald kun blive udnyttet, hvis det er påkrævet for at opfylde direktivets krav.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til færdselslovens § 105, stk. 3), og bemærkningerne hertil.

2.1.2. Pligt til afgivelse af skadesattest til forsikringstager

2.1.2.1. Direktivets indhold

Direktivets artikel 4, stk. 4, opstiller ved indsættelse af en ny bestemmelse i artikel 4b i tredje motorkøretøjsforsikringsdirektiv et EU-retligt krav om, at en forsikringstager på ethvert tidspunkt skal kunne anmode om en erklæring (skadesattest) fra forsikringselskabet om eventuelle skader eller skadefri kørsel vedrørende det forsikrede køretøj. Skadesattesten skal omfatte de seneste fem år, og forsikringstageren skal modtage erklæringen inden 15 dage efter fremsættelse af anmodning herom.

Det fremgår af betragtning 19 i direktivets præambel, at baggrunden for bestemmelsen er, at en person, som ønsker at tegne en ny motorkøretøjsforsikring i et andet forsikringselskab, bør have mulighed for at kunne dokumentere sit ulykkes- og skadesforløb under en tidligere forsikringsaftale.

2.1.2.2. Lovforslagets udformning

Bestemmelsen i færdselslovens § 107, stk. 1, bemyndiger justitsministeren til at fastsætte regler om forsikringspligtens gennemførelse, herunder om forsikringselskabers pligt til at deltage i en gensidig hæftelsesordning i tilfælde af, at et ansvarsforsikringselskab ikke opfylder sine forfaldne erstatningsforpligtelser i henhold til tegnede lovpligtige ansvarsforsikringer.

Det foreslås, at bemyndigelsen udvides, så ministeren kan fastsætte nærmere regler om forsikringselskabernes pligt til at afgive attester om skader og skadefri kørsel. Det vil muliggøre, at der i bekendtgørelse nr. 585 af 9. juli 2002 om ansvarsforsikring for motor-køretøjer mv. vil kunne fastsættes regler om afgivelse af sådanne attester.

Med henblik på at sikre en effektiv håndhævelse af disse regler vil der blive fastsat en strafbestemmelse i bekendtgørelsen, hvorefter manglende overholdelse af fristen for levering af skadesattest vil kunne straffes med bøde. Denne regulering vil ske i medfør af færdselslovens § 118, stk. 8, hvorefter der i forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.